వరమిచ్చిన వేలుపు

కిటికీలోనించి చాలా దీక్షగా ఆకాశంలోకి చూస్తూ నిలబడింది గీత. వేలకొద్దీ ఉన్న వీథిదీపాలు లక్షల్లో ఉన్న నక్షత్రాలతో పోటీ పడుతున్నాయి. చంద్రోదయం అయిందో లేదో తెలీదు. తూర్పున ఉన్న మేడలమీదికి వస్తేతప్ప చంద్రుడు కనిపించడు. కాని, ఈ వైపునించి ఆకాశం కనిపిస్తుంది. ఈ మహాపట్నంలో అదే ఒక అదృష్టం. రెండే గదుల వాటా దొరికినా ,గీతకి అంత బాధ అనిపించదు, ఈ చిన్న సౌకర్యంతో. కాని, సాయంత్రం అయి నక్షత్రాలు వచ్చేదాకా ఆ చిన్న ఇల్లూ, అతి పరిమితం అయిపోయిన ఆ గదుల పరిధీ, ఆమెని ఇప్పటికీ, ఉండి ఉండి ఇరుకులో పెట్టినట్టు బాధిస్తూనే ఉంటాయి. ఇక్కడికి వచ్చిన కొత్తలో–రెండేళ్లవుతుంది పెళ్లయి– మరీ కష్టంగా ఉండేది. తన జీవితం. చదువు, కాకినాడలోని అక్కడి పెద్ద ఇల్లు పదేపదే జ్ఞాపకం వచ్చి ఎలక బోనులో ఉన్నట్టు అనిపించేది ఇక్కడి జీవితం. క్రమక్రమంగా సర్దుకోడం వచ్చింది, సాంసారిక జీవితంతోబాటు. కాని, పూర్తిగా ఈ వాతావరణంతో సంతృప్తిపడే శక్తి ఆమెకు కలుగలేదు. విశాలంగా ఉన్న వీథులుకాని, పెద్దపెద్ద మైదానాలు కాని చూసినప్పుడల్లా ఆమెకు ఈ చిన్న గదులు ఒక్కసారి

జ్ఞాపకంవచ్చి ఇరుకున పడే బాధపడేది. నక్షత్రాల్ని చూసినప్పుడల్లా ఆమెకు చిన్ననాటి కలలూ ఆ ఆశలూ, ఇంకా కరిగిపోని ఆలోచనలూ జ్ఞాప్తికివచ్చి, ఈ అనంత విశ్వంలో తన చిన్న బ్రతుకుమీద వ్యాఖ్యానంగా ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచేది.

జెట్ విమానం నక్షత్రాలతో పోటీపడుతూ క్రమంగా మీదికి వెడుతూంది. ఎర్రదీపాలు, పచ్చదీపం, లోపలి దీపాలు...

గీత మనస్సూ ఒక్కసారి మీదికి వెళ్లిపోయింది. ఆ విమానంలో వాళ్లందరూ ఎంత అదృష్టవంతులు! లండన్... న్యూయార్క్... ఎన్ని దేశాలు చూస్తారు!

అస్పష్టంగా వినిపిస్తూంది జెట్ ధ్వని. దీపాలు క్రమంగా మసకపడిపోతున్నాయి.

ఎవరో తారాజువ్వ వదిలారు దగ్గిరిలోనే.

ఒక్కసారి మీదికి మెరిసి, క్షణకాలంలో శిథిలమై కిందికి పడుతూన్న కాంతిశకల్లో అంతమైపోయింది తారాజువ్వ.

'నా జీవితంలాగే!' అనుకుంది గీత. ఎగసి ఎగసి లేచిన తన కరల్లాగే. చివరి కంతా ఇంతే! స్వప్నాల శిథిలాలు; ఆశల శ్మశానాలు. ... నిట్టూర్పుల చిరుగాలులు...

"కొత్తగా ఏమైనా ఉందా ఆకాశంలో?"

కష్టంగా దృష్టి లోపలికి తిప్పి కుర్చీలో కూర్చుని, "ఏమిటి అన్నారు?" అంది గీత.

శ్రీనివాస్ నవ్వి. "ఇరవై నిమిషాలనించి నీదృష్టి ఇక్కడ

లేదు. అక్కడ ఏం ఉందని అడిగాను" అన్నాడు. అతని నవ్వులో జీవం లేదు. వెలవెలబోతూ మీదన వెలుగుతూన్న బల్బులాగ ఉంది.

"ఇక్కడ అరవై వోల్టుల బల్బు పెట్టుకోవాలి,"

"ఎందుకని?"

"మరీ వీక్‌గా ఉంది."

మళ్లీ నవ్వాడు శ్రీనివాస్. "నీ నక్షత్రాల వెలుతురుకన్న ఎక్కువే ఉంది. ఇందాకా వెళ్లిన విమానం ఏమిటో తెలుసా?" అన్నాడు.

ఆమె తెలియదని తల ఊపింది.

"వి. సి. టెన్ ... బోయింగ్‌కన్న పెద్దది. అద్భుతంగా ఉందట! మొన్న ఛటర్జి చెప్పాడు."

"అతని కెలాగ తెలుసు?"

"వెళ్లి చూశాడు, ఎవర్నో పట్టుకుని పెర్మిట్ తెచ్చుకున్నాడు."

"మనమూ వెళ్లాలి ఒక రోజు."

"పరీక్ష లైపోనీ. నాకు తీరుబాటు ఉండేదే శుక్రవారం. ఆ రోజు తిరుగుతూ కూర్చుంటే ఎలాగ?"

ఆమె జవాబు ఇవ్వలేదు. లైబ్రరీనించి తెచ్చుకున్న పుస్తకంలో పేజీలుచూస్తూంది. కళ్లు అలిసిపోయినట్టు అయి

అక్షరాలు కనిపించడంలేదు సరీగా. పుస్తకం కిందని పడేసి రెండుచేతుల్లోనూ ముఖం పెట్టుకుని ఆలోచించసాగింది.

"అలాగ ఉన్నవేం?"

అర్థంకానట్టు చూసింది గీత. శ్రీనివాస్ చదువుకుంటూన్ని అకౌంటెన్సీ పుస్తకంలోనించి దృష్టి మళ్లించి అడిగాడు.

"ఎలాగ?"

"విచిత్రంగా ... వెయ్యి బాధలు మనస్సులో దాచుకున్నట్టు."

"ఏమీలేదు."

"అది అబద్ధం. ఒంట్లో బాగాలేదా?"

త్వరగా గుండె కొట్టుకోసాగింది గీతకి. తనకి ఒంట్లో బాగాలేదు. మనస్సులో బాగాలేదు, నక్షత్రాలదాకా ఎగిరివెళ్లి ఆ దివినించి మళ్లీ ఈ భువికి వచ్చిన బాధతో తనకి శాంతి లేదు. మనస్సు ఆ ఆవేదనతో దహించుకుపోతుంది. కాని, అతనికి ఏమని చెప్పాలి? ఎలాగ చెప్పాలి?

"చెప్పు, గీతా!"

అతని గొంతుకలోకి మార్దవం వచ్చింది అలవాటు లేనిది పెళ్లయిన మొదటి రోజుల్లో ఆ జీర వచ్చేది అతని గొంతుకలోకి. బాధల మేఘాలను కళ్లవెనక దాచుకుని నవ్వుతూ, "ఏమీలేదు.. మీకూ సరీగా కనిపించకపోవడంతప్ప పదండి, అన్నం తిందాం" అంది గీత లేస్తూ.

ఆమె వెళ్ళిన దారిలోకి చూస్తూన్న శ్రీనివాస్ ముఖం లోకి విచిత్రమైన రంగు వచ్చింది. కొద్దినిమిషాలు నిశ్చేతనుడై మళ్లీ పుస్తకంలోకి దృష్టి మరల్చాడు. ఆమె రొట్టెలు చేసే సరికి పది నిమిషాలు పడుతుంది... ఆ నిమిషాల్లో ఇంకొక ప్రాబ్లమ్ స్టడీ చెయ్యవచ్చును...

కాని, గీత ప్రవర్తన అతనికి అర్థం కాలేదు.

* * *

నాలుగు వారాల కిందట...

పుస్తకాలు మార్చుకోడానికని గీత పార్క్ స్ట్రీట్‌లో ఉన్న ఆక్స్‌ఫర్డ్ లైబ్రరీకి వెళ్ళింది. ఈ మహానగరంలో ఆమెకు చాలా ఓదార్పు ఇచ్చినది లైబ్రరీయే. ఆమె చాలా చదువుతుంది. ఇంత తీరికా ఏం చెయ్యడం ? అన్ని పుస్తకాలు ఎవ్వరూ కొనలేరు. ప్రతీసారీ మూడు పుస్తకాలు తీసుకుని అవి నాలుగైదు రోజుల్లో చదివి ఇచ్చేసి మళ్లీ కొత్తవి తెచ్చు కుంటుంది గీత. ఈ మధ్య శ్రీనివాస్ కాస్ట్ అకౌంటెన్సీ పరీక్షకోసం ఈవినింగ్ కాలేజీలో చేరాక తీరిక మరీ ఎక్కువై పోయింది. ఏదో ఒక కాలక్షేపం లేకపోతే ఈ ఒంటరితనం తనని మింగేస్తుందని ఆమెకు తెలుసు. అతని ఉద్యోగం అతన్ని ఉదయం ఎనిమిదినుంచి సాయంత్రం ఆరుదాకా తీసుకుం టుంది. రాత్రి తొమ్మిదికి కాలేజీ ముగుస్తుంది. ఈ తీరిక అంటే ఆమెకు హడలు! ఆ ప్రమాదంనుంచి తప్పించే రక్షణ ఈ పుస్తకాలు.

వేలకొద్దీ ఉన్న పుస్తకాల మధ్యనించి ఇవతలకి వచ్చి ట్రామ్‌స్టాప్‌దాకా నడిచింది గీత. అక్కడ నిలబడి ట్రామ్ కోసం ఎదురుచూస్తూంటే తనవైపే చూస్తూ రోడ్డుకి అవతల పక్క నిలబడి కనిపించాడు ప్రకాశరావు.

క్షణకాలం ఆమె నిశ్చేతన అయిపోయింది.

చిన్నతనంలో తన వెయ్యి కలలకీ, లెఖ్ఖలేని చిరునవ్వులకీ కారణం ప్రకాశ్. అతను ఆ రోజుల్లో తన కళ్ళకి దైవంలాగ కనిపించేవాడు. ప్రతీ రోజూ కాలేజీ ఆవరణలో అడుగు పెడుతూనే అతనికోసం తన కళ్లు వెతికేవి. ఏ మూలనో, చెట్టుకిందనో, వరండాలోనో స్నేహితులతో కబుర్లు చెబుతూ మధ్యలో నిలబడి తనని చూసి అతను చిరునవ్వు నవ్వేవాడు. ఆ రోజుకి అదే సూర్యోదయం. ఇంకేమీ ఆమెలో విషాదాన్ని గ్లాని, చీకట్లనిగాని కలిగించలేకపోయేవి. ఎన్నోసార్లు అతను ఇంటికి వచ్చి కూర్చుని గంటల తరబడి మాట్లాడేవాడు. ఆ గంటలు క్షణాల్లాగ మాయమయిపోయేవి! ఆనాటి తన హృదయస్పందనం అతను.

ట్రాఫిక్ దట్టంగా ఉంది.

24 ట్రామ్ వచ్చి, క్షణం ఆగి వెళ్ళిపోయింది.

అతను కుడిఎడమా చూడకుండానే రోడ్డు దాటుకు వచ్చేస్తున్నాడు. చేతిలో తన బాగూ, పుస్తకాలూ అన్నీ మరిచిపోయి చేతులు జాచబోయింది గీత. చుట్టూ ఉన్న కోలాహలం ఆమెకి వినిపించడంలేదు. ఆ వందలాది మనుష్యులు ఆమెకు కనిపించలేదు. ఆ క్షణాల్లో, క్షణాల శకలాల్లో ఆమెకి

లత జ్ఞాపకాలు ; మళ్లీ బాధిస్తూన్న హృదయస్పందన—ఒక లోకం నించి మరో లోకానికి ప్రయాణం,

"గీతా! ... గీతా! ఎవరో అనుకున్నాను!"

అతను చేతులు ఊపుతూ ఏదో అంటున్నాడు. మధుర సంగీతపు నిశ్శబ్దంతప్ప ఆమె కేమీ వినిపించలేదు. అతని నవ్వుతూన్న కళ్ల చక్కటి కాంతితప్ప ఆమె కేమి కనిపించలేదు.

"మాట్లాడవేం, గీతా? మరిచిపోయావా?"

లతల మైళ్లనించి ఇక్కడికి తిరిగివచ్చి, "లేదు ప్రకాశం ఆశ్చర్యపడుతున్నాను నువ్వు ఇక్కడికి ఎలాగ వచ్చావు?" అంది గీత.

"టాక్సీలో."

"అదికాదు."

"కలకత్తా? ... హాలీడే. అన్నీ చెబుతాను కాని, నువ్వెక్కడ ఉంటున్నావు?"

"ఇక్కడే."

"ఉద్యోగం చేస్తున్నావా?"

"ఆఁ— మామూలుగా ఆడవాళ్లు చేసే ఉద్యోగం! గృహిణి!" ఎంత వెలితిగా అనిపించింది ఆ మాటలు!

"గాడ్! నిన్ను చూస్తే పెళ్లి అయినట్టే అనిపించలేదు, గీతా! అప్పటిలాగే ఉన్నావు. ఆ పుస్తకాలిలాగ ఇయ్యి" అంటూ ఆమె చేతిలో ఉన్న పుస్తకాలు తీసుకున్నాడు ప్రకాశం,

"ఎక్కడ ఉంటున్నావు, ప్రకాశం?"

"గ్రేట్ ఈస్టర్న్‌లో. నువ్వెక్కడికి వెడుతున్నావు?"

"ఇంటికి."

"ఎక్కడ?"

"భవానీపూర్‌లో."

ఏం చెయ్యాలో ఆమెకి తోచలేదు ఆ తరవాత. ఒక్కసారి తన పరిస్థితిలోని హాస్యపూరిత విషాదం ఆమె ఆలోచన్ని ఆపేసింది. ఈ కలని తన నిజంలోకి ఎలాగ తీసికువెడుతుంది? తన బాధ్యత తనకి తెలుసును. తన ఇల్లు తనని పిలుస్తూంది. ఇంక ఇంటికి వెళ్ళమని తన ధర్మం శాసిస్తూంది. కాని, ఒక్కసారి అయినా గడిచిపోయిన ఆ మధురక్షణాల కలల్లోకి నిజంగా జారాలని మనస్సు తనని బ్రతిమాలుతూంది. అతని సాన్నిధ్యం ఆమెకి రెండేళ్ళనించి లేని ఆనందం కలగజేస్తూంది. అతని చిరునవ్వు — ఎంత బాగా నవ్వగలడు ప్రకాశం! మనసులోని దులిపి మళ్ళీ ఏవో పాతరోజుల అందాలని బయటికి తెస్తూంది.

"పద, నా హోటలుకి వెడదాం."

"వద్దు ప్రకాశం, టైము లేదు."

" 'ఆయన' నీకోసం చూస్తూ ఉంటాడా?"

ఏమనాలో తోచక "ఇంటికి వెళ్లాలి" అందిగీత.

"దిగబెట్టేదా?"

"వద్దు."

"పోనీ, కాసేపు కూర్చుందాం ఎక్కడేనా. నిన్ను చూసిన ఆనందం నిజంలాగ లేనేలేదు! అంత వేగం కలగా చెయ్యకు!" అన్నాడు ప్రకాశం.

"ఎక్కడికి?"

"విక్టోరియా మెమోరియల్‌దాక వెడదాం. పదినిమిషాలు నీతో మాట్లాడనీ!"

అతని మాటలకు ఆమె కరిగిపోయింది. టాక్సీలో విక్టోరియా మెమోరియల్‌కి వెళ్లి అక్కడ సరస్సుపక్కన కూర్చున్నారు. అప్పుడప్పుడు అతని స్పర్శలు ఆమెకు విపరీతమైన భావోద్రేకాలు కలగజేశాయి. కాని, అతను కావాలని ఆమెను తాకినట్టు అనిపించలేదు గీతకి.

గంటసేపు కూర్చుని ఎన్నో మాట్లాడుకున్నారు ఇద్దరూ. ఆమె తప్పదని లేచాక, "రేపు నాలుగు గంటలకి ఇక్కడే ఉంటాను, గీతా!" అన్నాడు ప్రకాశం.

ఆమె వారించబోయింది. కాని... కాని...

ఆ మరునాడు గడియారం నడవడమేలేదనిపించింది ఆమెకి.

ఇదంతా ఏమని చెబుతుంది శ్రీనివాస్‌కి?

అతను రొట్టెలుతింటూ తింటూ మధ్యలో ఆగి, "నువ్వు సరిగ్గా భోజనం చేయడం లేదు!" అన్నాడు.

అదీ నిజమే ఆమె ఈ మధ్య సరీగా భోజనం చెయ్యలేక పోతూంది,... అతనితో కూర్చున్న గంటా ఏ ఆకాశాలలోనో

గడిచిపోయేది. మిగిలిన రోజంతా ఆ నిమిషాల జ్ఞాపకాలు తనని సతమతం చేస్తున్నాయి. ఇటు తన బాధ్యతలు అటు తనని ఎత్తివేసే అనుభవాలు—శాంతి లేకుండాచేసే ఆలోచనలు. అన్నం ఏం సయిస్తుంది?... అదికాక, సాయంత్రం అక్కడ ఏవేవో తింది, ఐస్‌క్రీమ్‌తో.

"ఈ వేళ ఆకలిగా లేదు" అంది, చివరికి గీత.

"చాలా రోజులనించి నీకు ఆకలిగా లేదు" అన్నాడు శ్రీనివాస్. "డాక్టర్ దగ్గిరికి వెళ్ళకూడదూ?"

"వెడతాను."

అతను నిశ్శబ్దంగా భోజనం ముగించి వెళ్ళిపోయాడు. హఠాత్తుగా గీతకు అతను రెండు మూడు రోజులనించి నిశ్శబ్దంగా భోజనం చెయ్యడం జ్ఞాపకం వచ్చింది. అది అతనికి అలవాటు లేనిపని — ఎన్నో కబుర్లు చెబుతూ ఉండేవాడు. ఆమె కొంచెం భయంగా, 'అతనికి అనుమానంగా ఉందా?' అనుకుంది. ఆ ఆలోచన వెనక ఎన్నో భయాలు ... 'అతనికి కోపంవస్తే? అంతా తెలిస్తే?

ఈ సాయంత్రం ... ప్రకాశం మరీ బలవంతం చేశారు హోటలుకి రమ్మని. ఆ మధ్య అతను ఆ విషయంలో మరీ బలవంతం చేస్తున్నాడు. కాని, అతనికి బాధ కలిగించకుండా ఆమె అతన్ని వారిస్తూ, తన అంతరాత్మకు ఉపశమనం కలగజేసే కనీసపు దూరం అతనికీ తనకీ మధ్య ఉంచుతూ వచ్చింది కష్టంతో.

ఇవేళ అదీ కష్టం అయిపోయింది— అతన్ని దూరంగా ఉంచడం. సముద్ర తరంగాల్లాగ అతని మాటలు తనని కలల్లో వాగ్దానాల్లో, నిట్టూర్పుల్లో ముంచెత్తాయి. క్రమంగా అతని కంఠస్వరంలో ఉద్రేకపూరితమైన బాధ కనిపించింది. ముందర గీత గర్వపడింది, ఇన్నాళ్లు అతను తనని మనస్సులో దాచుకున్నందుకు. కాని, ఆ ఉద్రేకానికి ఆమెకు భయం వేసింది. అదృశ్యమైన ఏదో హద్దుదగ్గిరికి తాను వచ్చేసిందని ఆమెకు తెలుసును. ఆ హద్దు దాటమని ప్రకాశం తనిని ప్రార్థిస్తున్నాడు. కాని ...

అతనికి చివరికి కోపంవచ్చింది. తన మనస్సు తహతహ లాడింది... కొంచెం ఎర్రబడ్డ కళ్ళతో, "ఏదో ఒకటి నిర్ణయించుకో గీతా! రేపు ఇక్కడే నిర్ధారణగా చెప్పు... నామీద నీకు నమ్మకం ఉందో లేదో. ఈ త్రిశంకు స్వర్గంలో నెలలతరబడి గడపలేను' అన్నాడు. అతనూ చాలా బాధ పడుతున్నాడని తెలుసును. కాని, వెంటనే ఆమెకు భయం వేసింది. తొందరగా ఇంటికి వచ్చేసింది.

ఆ వెంటనే, మరొక నిమిషంలోనే శ్రీనివాస్ ఇంటికి వచ్చేశాడు ఆ మాట అప్పుడు గమనించలేదు గీత. ఇప్పుడు జ్ఞాపకం వచ్చి తుళ్ళిపడింది. సాయంత్రంనించీ అతను మామూలుగా లేడు.

తనని వెంటాడాడా?

పెళ్ళి అయిన కొద్దిరోజుల తరవాత గీతకి బాగా జ్ఞాపకం — ఒక సంఘటన జరిగింది. ఆమే అతనూ కలకత్తా

వస్తున్నారు. సెకండ్‌క్లాసులో కూర్చున్నారు. కొంచెం రద్దీ గానే ఉంది. గీత వెయ్యి ఆలోచనల్లో మునిగిపోయి, కిటికీలో నించి బయటికి చూస్తూ కూర్చుంది చాలాసేపు.

తరవాత ఇటుతిరిగి, ఎదురుగా కూర్చున్న యువకుడు తనని తీక్షణంగా గమనించడం చూసింది. అతన్ని ఎక్కడో చూసిన జ్ఞాపకం — ప్రయత్నించినా తనకు జ్ఞాపకం రాలేదు. నాలుగైదుసార్లు అతను చిరునవ్వు నవ్వాడు. ఆమె గంభీరతగా కూర్చోలేకపోయింది. ఆ చిరునవ్వులో ఏదో విచిత్రాకర్షణ, స్వంత తమ్ముడిమల్లే ఆప్యాయత కనిపించేలాగ,

పది, పదిహేను నిమిషాల తరవాత ఎందుకో శ్రీనివాస్ వైపు చూసింది గీత. అతని ముఖం నల్లగా అయిపోయింది. చేతిలో ఉన్న పేపరుమీదనించి అతనా యువకుడివైపు చాలా నిశ్చితంగా చూస్తున్నాడు.

వెంటనే ఆమెకు అర్థం అయింది — శ్రీనివాస్ స్వభావంలో ముఖ్యమైన ఈ విషయం. అతనికి ఇలాటి పరిస్థితులు అర్థంకావు! త్వరగా అపార్థం చేసుకునే మనిషి...

శ్రీనివాస్ వాల్తేరులో ఫస్ట్‌క్లాస్‌లోకి మార్చాడు టిక్కెట్లు. ప్రయత్నంగా, "ఎందు కనవసరంగా ఖర్చు?" అంది తాను.

"చాలా అవసరమైన ఖర్చు ఇది" అన్నాడు శ్రీనివాస్ కొంచెం చిరాకుగా. అతని స్వభావంలోని ఈర్ష్య ఆమెకి పూర్తిగా తెలిసివచ్చింది.

ఆ తరవాతా చిన్న చిన్న విషయాల్లో ఈ విషయం పూర్తిగా వెల్లడి అయింది. గీతకి అవన్నీ జ్ఞాపకంవచ్చి చెమట పోసింది... శ్రీనివాస్‌కి తెలుసా?... అతను అనుమానంతో తనని వెంటాడాడా? అతను భావాలను దాచుకోలేని మనిషి. అతని ముఖం చూస్తే ఆమెకు ఇంక సందేహం తక్కువైంది. అవును... అతనికీ విషయం తెలిసినా తెలియకపోయినా, తప్పకుండా అనుమానం ఉంది, కనీసం.

వంటింటిలో పని ముగించి నెమ్మదిగా ఇవతలికి వచ్చింది గీత. అతను కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు — అదీ ఆశ్చర్యమే. ఈ రోజుల్లో అతను నిమిషంకూడా వృథా చెయ్యడంలేదు చదువులో.

గీత పుస్తకం తీసుకుని టేబిల్‌కి అవతల కూర్చుంది.

హఠాత్తుగా, "ఈ సారి పుస్తకాలు చదవడంలో చాలా రోజులు పడుతూందా?" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

గుండె ఝల్లుమంది గీతకి. ఈ మధ్య నిజంగానే పుస్తకాలు మార్చడానికి వీల్లేదు. కాని, అతనా విషయం గమనించడం... ఎక్కడో ఉరుములాగ వినిపించింది గీతకి.

ప్రయత్నించి, "అవును... ఈ మధ్య చదవడంలేదు... అంది గీత.

"అవును — ఈ మధ్య..." అని, తన పుస్తకంలో నిమగ్నుడై పోయాడు శ్రీనివాస్.

ఇంక గీతకు సందేహంకూడా మిగలలేదు. అతను అన్న

మాన పడుతున్నాడు... ఆ ముఖంలో, ఆ గొంతుకలో, అను మానం స్పష్టంగా తెలుస్తూంది. ఏం చెయ్యాలి? అతన్ని నిల దీసి అడిగే ధైర్యం లేదు. ఈ విషయంలో నిజం తనని వెక్కి రిస్తూంది. అతనితో పోట్లాడి తెగతెంపులు చేసుకొనే ఉద్దేశం కూడా లేదు. అతనంటే అభిమానం చచ్చిపోలేదు... అతని మీద తనకి ద్వేషం లేదు— కొంచెం భయంమాత్రం ఉంది.

ప్రకాశానికి ఏం కావాలి?

తనకు తెలుసును. ఈ రోజులన్నీ తాను ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం వినిపించకుండా అంతరంగానికి చెవులు మూసింది ఈ గాఢ నిశ్శబ్దంలో, తమ మనస్సుల తుఫానుల్లో, ఆలోచనల ఉరుముల్లో, ఆ జవాబు తనకి పదే పదే వినిపిస్తూంది.

అతనికి కావలసింది ఇచ్చే ఉద్దేశం లేదు తనకి. ఈ చిన్న ఇంటి ప్రపంచాన్ని ఛిన్నంచేసే శీలంకాదు తనది. ప్రకాశం తన కలలలో వచ్చిన నిజం... ఎదురుగా ఉన్న శ్రీనివాస్ తన నిజంలోని ఒక పీడకల...

చాలాసేపు కూర్చుని ఆలోచించి ఆలోచించి అలిసిపోయి వెళ్ళి పడుకుంది గీత. ఈ పరిస్థితిని వెనువెంటనే అంతం చెయ్యాలి... తన నిస్సహాయతలో దైవం తప్ప ఇంకెవ్వరూ సహాయం చెయ్యలేరు.

మరునాడు ప్రకాశానికి గుడ్ బై చెప్పాలి... అదే చిట్ట చివరి అధ్యాయం ఈ చిన్న కథలో. అతనిచ్చిన ఉపశమనానికి తానిచ్చే ప్రతిఫలం ఆ చివరిమాట రేపటిది మాత్రమే.

అర్ధరాత్రి దాటింది. ఆమెకు నిద్ర పట్టబోతూంటే చిన్న భయం వేసింది... అతను తనని వెంటాడితే?

ఛా! అంతగా అతనికి అనుమానం లేదు. తనవన్నీ నీడల్ని చూసిన భయాలు... కాని, రేపు ఈ కథ అంతం చెయ్యాలి, అని నిర్ధరించుకుంది గీత. తరవాత ఆమెకు నిద్ర పట్టేసింది.

*　　　*　　　*

గడియారంలో నాలుగు గంటలకి దగ్గిర అవుతున్నకొద్దీ గీతకు ఆత్రం ఎక్కువ అవుతూంది. ఉదయం శ్రీనివాస్ మామూలు మనిషిలాగ కనిపించాడు — నిన్నటి భయాలన్నీ తన ఆలోచన సృష్టి అని నమ్మకం పుట్టింది గీతకి. వెడుతూ వెడుతూ స్వచ్ఛమైన చిరునవ్వు విసిరి మరీ వెళ్లాడు శ్రీనివాస్. ఆమెలో మిగిలిపోయిన కొంచెం ఆత్రతా ఆ చిరునవ్వుతోపాటు పటాపంచలై పోయింది. సాయంత్రం ప్రకాశాన్ని తప్పక కలుసుకోవాలనే నిర్ణయం దీనితో బలపడిపోయింది. కాని, ఆ రోజుతో అతనికి స్వస్తి చెప్పాలనే నిర్ణయానికి కొంచెం బలం తగ్గింది.

ఇంకా నాలుగు కాకుండానే ఇంటికి తాళంవేసి, మెట్లన్నీ దిగి కిందికి వచ్చింది గీత. హరీష్‌ముఖర్జీ రోడ్డుకి వచ్చేదాకా ఆమె అడుగులు తడబడలేదు. కాని, ఆ రోడ్డుకి రాగానే ఆమె తొలగించుకొన్న భయాలన్నీ చిందరవందరగా మళ్ళీ ఆమెని చుట్టుముట్టాయి. ఆత్రంగా నాలుగు దిక్కులూ చూసి, త్వర త్వరగా నడవసాగింది గీత. ఒకవేపు ప్రకాశాన్ని చూడాలనే తొందర; మరొకవేపు అతనితో ఈ రోజు తెగతెంపులు చెయ్యా

లనే బాధ; మధ్య ఎక్కడినించో శ్రీనివాస్ తనని కనిపెట్టి చూస్తున్నాడనే భయం...అడుగడుక్కీ ఆమె అలిసిపోసాగింది; అడుగడుక్కీ ఆమె ధైర్యం కరిగిపోయి, భయం చిక్కబడు తూంది. రెండు మూడు సార్లు ఆమె చుట్టూ చూసింది; శ్రీని వాస్ కనబడలేదు. కాని, అతనెక్కడినించో తనని చూస్తున్నా డనే నమ్మకం క్రమంగా ఆమెలో బలపడసాగింది.

ఎల్గిన్ రోడ్ క్రాసింగ్ దగ్గిరికి వచ్చేసరికి ఆమె అడుగు ముందరికి పడలేదు. భయం ఎక్కువై పోయింది; అతను తన వెనక ఎక్కడో దాగి ఉన్నాడని పూర్తిగా నమ్మింది గీత.

ఒక్కసారి ఆమె నీరసించిపోయింది. భయంగా అటూ ఇటూ చూసింది.

ఎల్గిన్ రోడ్‌లోని చిన్న దేవాలయం కనిపించింది.

'భగవాన్! నువ్వే రక్షించాలి!' అనుకుంది గీత.

ఎల్గిన్ రోడ్‌లోకి నడిచి, కొంచెం పువ్వులు కొని దేవా లయంలోకి వెళ్ళింది గీత. అక్కడ పూజారి తప్ప ఇంకెవ్వరు లేరు. రోడ్డుమీద వందలాది ప్రజా, కార్లూ ఉన్నా, అదేమీ ఈ చిన్న ప్రశాంతత భంగపరచడంలేదు.

పువ్వులూ, కొంచెం చిల్లరా పూజారికి ఇచ్చి అక్కడే కూర్చుంది గీత చాలాసేపు. ఎన్ని లోకాల్లోనో తిరిగి తిరిగి వచ్చి గడియారం చూసుకుంది. అయిదున్నర దాటిపోయింది!

ప్రకాశం ఈ సరికి చాలాదూరం వెళ్ళిపోయి ఉంటాడు.

నెమ్మదిగా లేచి బరువుగా ఇంటికి చేరుకుంది గీత. 'తన చిన్న ప్రపంచం...' అనుకుంది మెల్లెక్కుతూ. తలుపు తీసి లోపలికి వెళ్ళేసరికి ఆమెకు ఈ కథ ముగిసినవిషయం పూర్తిగా అవగతం అయింది.

నీరసంగా మంచంమీద పడుకుంది. ఎప్పుడో నిద్ర పట్టేసింది.

ఎవరో మెల్లిగా తట్టి లేపారు.

కళ్లు నులుముకుంటూ లేచి కూర్చుంది గీత.

దీపం వేసి, శ్రీనివాస్ ఆమె పక్కన కూర్చున్నాడు. ఆమెను మృదువుగా చేతుల్లోకి తీసుకుని, "ఒంట్లో ఎలాగ ఉంది?" అన్నాడు.

"బాగానే ఉంది..." అంది గీత.

అతనేదో చెప్పబోయి, ఆగిపోయాడు. అతను చేస్తూన్న ప్రయత్నం ఆమెకు తెలుసును; కాని, అదేమిటో ఆమెకి తెలీ లేదు.

కొద్ది నిమిషాల తరవాత అతను లేచి, "లేచి స్నానం చెయ్యి... నేను పది నిమిషాల్లో వస్తాను" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి?" అంది గీత.

సిగ్గుపడుతూన్నట్లు చిరునవ్వాడు శ్రీనివాస్.

"జదూబజార్‌లో ఇందాకా మంచి పువ్వులు చూశాను ... అదీకాక, అరవై వోల్టుల బల్బు ఒకటి కావాలి" అని, త్వరగా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

'విచిత్రంగా ఉంది!" అనుకుంది గీత.

కిటికీలోనించి నక్షత్రాలు కనిపిస్తున్నాయి. టేబిల్‌మీద అతని అకౌంటెన్సీ పుస్తకం సగం తెరిచి ఉంది.

తువ్వాలు తీసుకుని స్నానం చెయ్యడానికి నడిచింది గీత. అద్దంలో చూసుకుంటే ముఖం అంతా చెమటపోసి అసహ్యంగా కనిపించింది; కాని, దేవాలయంలో అర్చకుడు తన నుదుట పెట్టిన సిందూరపు బొట్టు మాత్రం అగ్నిశకలంలాగ కనిపిస్తూంది ఆమె కళ్ళకి.